

pl-x/ 11/2013 / 15.04.2013

S.P. Nr. 518 din 15.04.2013

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București, România

Telefon: (+40-1) 313-2531; Fax: (+40-1) 312-5480

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.184 A/2013

ARI AGENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL

51/662CP / 15.04.2013

Domnului

VALERIU ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA JURISDICȚIONALĂ
Nr. 1493 / 15-04-2013

Vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr.195 din 3 aprilie 2013, prin care, cu majoritate de voturi în ceea ce privește pct.1, Curtea Constituțională a dispus următoarele:

1. Admite în parte obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 51 de deputați aparținând Grupului Parlamentar al Partidului Democrat Liberal și constată că dispozițiile art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹ alin.(1)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale, în raport de criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate formulată de aceiași autori cu privire la dispozițiile art.IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE

Augustin ZEGREAN

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.184 A/2013

DECIZIA nr.195

din 3 aprilie 2013

**asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor
art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹ alin.(1)] și ale art.IV din
Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul
deputaților și al senatorilor**

I. 1. Cu Adresa nr.51/1896 din 21 martie 2013, Secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 51 de deputați aparținând Grupului Parlamentar al Partidului Democrat Liberal, referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹ alin.(1)] și ale art.IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

2. La sesizare s-a anexat lista cuprinzând semnăturile autorilor acesteia: Roberta Alma Anastase, Gabriel Andronache, Ardeleanu Sanda-Maria, Ioan Bălan, Lucian Nicolae Bode, Camelia-Margareta Bogdănici, Claudia Boghicevici, Costică Canacheu, Dănuț Culețu, Ion Cupă, Constantin Dascălu, Florian Daniel Geantă, Florin Gheorghe, Tinel Gheorghe, Vasile Gudu, Dragoș-Ionel Gunia, Adrian Gurzău, Gheorghe Ialomițianu, Vasile Iliuță, George Ionescu, Liviu Laza-Matiuță, Mircea Lubanovici, Mircea Man, Lucian Militaru, Petru Movilă, Mircia Muntean, Alexandru Nazare, Clement Negruț, Ioan Oltean, Theodor Paleologu, Andreea-

Maria Paul, Eusebiu-Manea Pistru-Popa, Dan-Cristian Popescu, Florin Aurelian Popescu, Florin Alin Augustin Popoviciu, Cezar Florin Preda, Romeo Rădulescu, Cristian-Constantin Roman, Cornel-Mircea Sămărtinean, Valeria – Diana Schelean, Florin Mihail Secară, Mihaela Stoica, Ștefan-Bucur Stoica, Cătălin-Florin Teodorescu, Mircea-Nicu Toader, Eugen Tomac, Elena Gabriela Udrea, Gheorghe Udriște, Ionaș-Florin Urcan, Iulian Vladu și Valerian Vreme.

3. Sesizarea a fost formulată în temeiul art.146 lit.a) din Constituție și ale art.10, 15, 16 și 18 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr.1079 din 21 martie 2013 și formează obiectul Dosarului nr.184 A/2013.

II. 1. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art.1 alin.(3) și (5) referitoare la statul de drept și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art.2 alin.(1) referitoare la suveranitate, ale art.61 alin.(1) privind rolul Parlamentului, ale art.69 alin.(1) privind mandatul reprezentativ, ale art.70 privind mandatul deputaților și al senatorilor și ale art.147 alin.(2) privind efectele deciziilor Curții Constituționale.

2. Criticile art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹ alin.(1)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor

Autorii sesizării susțin că soluția legislativă consacrată de acest text nu a fost pusă în acord cu Decizia Curții Constituționale nr.81 din 27 februarie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul său, precum și, în mod special, a dispozițiilor art.I pct.3 [referitoare la modificarea art.7] și ale art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹] din lege.

Astfel, Parlamentul a menținut soluția stabilită de reglementarea neconstituțională, reducând numai durata sancțiunii disciplinare la o lună. Or, reducerea perioadei de sancționare la o lună nu face ca textul astfel adoptat să fie constituțional, ”pentru că împiedicarea neconstituțională a exercitării mandatului există indiferent dacă această perioadă este de 6 luni sau o lună, întrucât nu asigură condițiile de exercitare efectivă a mandatului.” Se apreciază că, pe cale de consecință, considerentele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr.81/2013, referitoare la neconstituționalitatea împiedicării parlamentarului de a-și exercita mandatul, ca urmare a aplicării unei sancțiuni disciplinare, rămân valabile.

3. Criticile art.IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor

Se susține că aceste dispoziții au fost introduse după ce Curtea Constituțională a stabilit că două dintre textele din legea criticată sunt neconstituționale, fără a exista o legătură cu aceste texte sau cu cererea de reexaminare formulată de Președintele României. Ca urmare, introducerea dispozițiilor legale criticate apare ca o depășire a cererii de reexaminare și, de asemenea, ca o nerespectare a deciziei Curții Constituționale, ”datorită faptului că introducerea textului respectiv nu a avut drept scop realizarea vreunei corelări tehnico-legislative”. În plus, nefiind solicitat avizul Consiliului Legislativ mai întâi, ”în acest moment nu este posibil să fie cunoscute influențele unei asemenea aplicări ale prevederilor art.IV”.

IV. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

V. **Guvernul** a transmis Curții Constituționale, cu Adresa nr.5/1901/2013, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.1195 din 28 martie 2013, punctul de vedere prin care apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Cu privire la motivele de neconstituționalitate a art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹ alin.(1)] din lege, se arată că nu pot fi primite, întrucât, din argumentarea Curții Constituționale, cuprinsă în Decizia nr.81/2013, “rezultă că nu instituirea unei sancțiuni disciplinare sub forma interzicerii participării la ședințele Camerei este neconstituțională, ci perioada prea mare (cel mult 6 luni), pentru care se instituie această sancțiune este neconstituțională”.

Referitor la art.IV din lege, se apreciază că nu reprezintă o depășire a limitelor cererii de reexaminare. De asemenea, și menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, se arată că “eventualele necorelări de ordin legislativ nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate și nici nu pot fi invocate drept argument în sprijinul susținerii neconstituționalității unor reglementări. Examinarea acestora nu intră în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor modificări, completări sau abrogări, pentru a asigura ordinea juridică necesară.”

VI. **Președintele Senatului și președintele Camerei Deputaților** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere ale Guvernului, raportul judecătorului - raportor, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, reține următoarele:

VII. **Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă**, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție și ale art.1, 10, 15, 16 și 18 din

Legea nr.47/1992 pentru organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate formulată de cei 51 de deputați aparținând Grupului Parlamentar al Partidului Democrat Liberal.

VIII. Obiectul sesizării îl constituie dispozițiile art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹ alin.(1)] și ale art.IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, având următorul cuprins:

- Art.I pct.14 : *« După articolul 19 se introduce un nou articol, art.19¹, cu următorul cuprins :*

"ARTICOLUL 19¹

Conflictul de interese

(1) Deputatul sau senatorul aflat în conflict de interese se sancționează disciplinar cu sancțiunea prevăzută la art.53 alin.(1) lit.f)[...]» ;

- Art.IV : *"La data intrării în vigoare a prezentei legi, orice dispoziție contrară se abrogă."*

IX. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art.1 alin.(3) și (5) referitoare la statul de drept și obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art.2 alin.(1) referitoare la suveranitate, ale art.61 alin.(1) privind rolul Parlamentului, ale art.69 alin.(1) privind mandatul reprezentativ, ale art.70 privind mandatul deputaților și al senatorilor și ale art.147 alin.(2) privind efectele deciziilor Curții Constituționale.

X. 1. Pentru a răspunde criticilor autorilor sesizării, este necesară stabilirea, mai întâi, a cadrului în care a fost formulată obiecția de neconstituționalitate.

Curtea constată în acest sens că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor a fost adoptată de cele două

Camere ale Parlamentului în ședința comună din 22 ianuarie 2013 și trimisă la promulgare Președintelui României la data de 24 ianuarie 2013.

În data de 4 februarie 2013, Președintele României a formulat o cerere de reexaminare a legii.

Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în forma adoptată după reexaminarea la cererea Președintelui României, a fost contestată la Curtea Constituțională de un număr de 25 de senatori, obiecția de neconstituționalitate fiind înregistrată cu nr.630 din 14 februarie 2013. Autorii obiecției de neconstituționalitate au criticat legea, în ansamblul său, sub aspectul procedurii de adoptare după reexaminarea la cererea Președintelui României, precum și, în mod special, dispozițiile art.I pct.3 [referitoare la modificarea art.7] și ale art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹] din lege.

Prin Decizia nr.81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.136 din 14 martie 2013, Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat, în raport de criticile formulate, că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale după cum urmează:

- art.I pct.3, în ceea ce privește art.7 alin.(2) lit.d) din legea astfel cum a fost modificată, referitor la termenul de 45 de zile în care deputatul sau senatorul poate contesta la instanța de contencios administrativ raportul de evaluare al Agenției Naționale de Integritate;
- art.I pct.14, în ceea ce privește art.19¹ alin.(1) și (2) referitor la “*Conflictul de interese*”.

După operarea unor modificări în vederea punerii în acord a legii cu decizia Curții Constituționale mai sus menționată, în ședința comună a Camerelor Parlamentului din 20 martie 2013 a fost adoptată Legea pentru modificarea și

completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, ale cărei dispoziții sunt criticate în prezenta cauză.

Autorii obiecției de neconstituționalitate consideră că art.I pct.14 [referitor la introducerea art.19¹ alin.(1)] din lege conservă, în parte, viciile de neconstituționalitate constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr.81/2013, iar art.IV al legii depășește cadrul aceleiași decizii, precum și al cererii de reexaminare formulate de Președintele României.

VII. Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține următoarele:

1. În ceea ce privește criticile art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹ alin.(1)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor

În forma legii asupra căreia Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr.81/2013, art.19¹ alin.(1) introdus prin art.I pct.14 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor avea următorul cuprins: *"Deputatul sau senatorul aflat în conflict de interese se sancționează disciplinar cu interzicerea participării la lucrările Camerei din care face parte deputatul sau senatorul pe o perioadă de cel mult 6 luni"*.

Curtea a constatat că aceste dispoziții sunt neconstituționale, fiind contrare prevederilor Legii fundamentale cuprinse în art.1 alin.(3) și (5), art.2 alin.(1), art.61 alin.(1) teza întâi, art.69 alin.(1) și în art.70, texte care configurează regimul mandatului parlamentar în concordanță cu exigențele statului de drept. Curtea a reținut în acest sens că *« reprezentativitatea mandatului parlamentar, așa cum este stabilită de dispozițiile din Legea fundamentală [...], are importante consecințe juridice. Una dintre acestea se referă la îndatoririle parlamentarului, care se exercită în mod continuu, de la momentul la care acesta intră în exercițiul mandatului, până la data încetării calității de deputat sau de senator, legiuitorul*

trebuind ca, prin reglementările pe care le adoptă, să nu împiedice îndeplinirea acestora. Participarea la ședințele Camerei din care fac parte deputatul sau senatorul constituie o îndatorire de esență mandatului parlamentar, astfel cum rezultă din întregul ansamblu al dispozițiilor constituționale care reglementează Parlamentul, cuprinse în Titlul III, Capitolul I al Legii fundamentale. Aceasta este reglementată expres de Legea nr.96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor în art.29 alin.(1) - text care nu a suferit modificări prin legea supusă controlului de constituționalitate, fiind caracterizată de legiuitor ca fiind "o obligație legală, morală și regulamentară". Prin urmare, împiedicarea deputatului sau senatorului de a participa la ședințele Camerei din care face parte pe o perioadă ce reprezintă jumătate de an din cei patru ani ai mandatului Camerei, constituie o măsură de natură să îl împiedice să își realizeze mandatul dat de alegători. În considerarea faptului că fiecare parlamentar reprezintă națiunea în întregul ei, trebuie asigurate condiții de exercitare efectivă a mandatului, condiții ce trebuie avute în vedere și la reglementarea sancțiunilor disciplinare. »

În forma dată după reexaminarea legii pentru punerea în acord cu decizia Curții Constituționale, art.19¹ alin.(1) introdus prin art.I pct.14 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor are următorul cuprins: *"Deputatul sau senatorul aflat în conflict de interese se sancționează disciplinar cu sancțiunea prevăzută la art.53 alin.(1) lit.f)[...]"*.

Art.53 alin.(1) lit.f) din Legea nr.96/2006, la care se face trimitere, are următorul cuprins : *"(1)Sancțiunile disciplinare parlamentare pentru abaterile disciplinare prevăzute la art.52 sunt următoarele:[...] f) interzicerea de a participa la lucrările Camerei din care face parte, pe o perioadă de cel mult 30 de zile calendaristice."*

Curtea constată că, prin trimiterea la dispozițiile art.53 alin.(1) lit.f) din Legea nr.96/2006, textul criticat păstrează soluția legislativă constând în interzicerea deputatului sau a senatorului aflat în conflict de interese de a participa la lucrările Camerei din care face parte. Diferența față de forma anterioară a textului este sub aspectul perioadei pentru care această sancțiune disciplinară poate fi aplicată, care nu mai are o reglementare specială și distinctă (*"cel mult 6 luni"*), fiind aceea prevăzută de textul legal în vigoare (*"cel mult 30 de zile calendaristice"*).

Ca urmare, art.19¹ alin.(1) introdus prin art.I pct.14 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor conservă soluția legislativă constatată neconstituțională prin Decizia nr.81/2013, încălcând astfel, deopotrivă, prevederilor Legii fundamentale cuprinse în art.1 alin.(3) și (5), art.2 alin.(1), art.61 alin.(1) teza întâi, art.69 alin.(1) și în art.70, care configurează regimul juridic al mandatului parlamentar, cât și pe cele ale art.147 referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale. Cu privire la efectele deciziilor sale, Curtea Constituțională a subliniat faptul că *"adoptarea de către legiuitor a unor norme contrare celor hotărâte într-o decizie a Curții Constituționale, prin care se tinde la păstrarea soluțiilor legislative afectate de vicii de neconstituționalitate, încalcă Legea fundamentală. Or, într-un stat de drept, astfel cum este proclamată România în art.1 alin.(3) din Constituție, autoritățile publice nu se bucură de nicio autonomie în raport cu dreptul, Constituția stabilind în art.16 alin.(2) că nimeni nu este mai presus de lege, iar în art.1 alin.(5) că respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie."* (a se vedea Decizia nr.1018 din 19 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.511 din 22 iulie 2010).

Curtea mai reține că, întrucât constatarea neconstituționalității vizează însăși soluția legislativă la care textul de lege criticat face trimitere, Parlamentul trebuie să pună în acord cu decizia Curții Constituționale inclusiv reglementările în vigoare

privitoare la sancționarea disciplinară a deputaților și senatorilor, în sensul abrogării dispozițiilor care stabilesc sancțiunea disciplinară a interzicerii participării acestora la lucrările Camerelor din care fac parte. Aceasta având în vedere și faptul că, în finalul Deciziei nr.81/2013, Curtea a reținut că, *"în cadrul procesului de reexaminare a legii pentru punerea în acord cu decizia de constatare a neconstituționalității, Parlamentul urmează să realizeze modificările, precum și corelările pe care aceste modificări le impun."* Modificările și recorelările, în cazul particular analizat, vizează și punerea în acord a reglementărilor referitoare la sancțiunile disciplinare aplicabile deputaților și senatorilor, în ansamblul lor, cu dispozițiile Constituției și decizia Curții Constituționale.

Curtea constată în acest sens că prevederile cuprinse în Capitolul XI – *„Regimul disciplinei parlamentare”* din lege sunt necorelate cu dispozițiile art.220 - 221 din Regulamentul Camerei Deputaților care prevăd „sancțiunea” interzicerii participării deputaților la lucrările Camerei pe o perioadă de maximum 15 zile sau excluderea temporară a deputatului în culpă de la o ședință până la maximum 30 de ședințe în aceeași sesiune. Astfel, potrivit art.220 din Regulament, *„(1)În cazul unor abateri grave, săvârșite de deputat în mod repetat, sau al unor abateri deosebit de grave, Camera poate aplica sancțiunea interzicerii participării deputatului la lucrările ei pe o perioadă de maximum 15 zile sau poate hotărî, la propunerea Biroului permanent, excluderea temporară a deputatului în culpă.(2)Gravitatea abaterilor va fi stabilită de Comisia juridică, de disciplină și imunități în cel mult 7 zile.”* iar, potrivit art.221, *„(1)Excluderea temporară poate varia de la o ședință până la maximum 30 de ședințe din aceeași sesiune. (2)Aplicarea excluderii temporare are următoarele consecințe:a)suspendarea indemnizației lunare pe timpul excluderii; b)suspendarea drepturilor ce țin de calitatea de deputat, cu excepția imunității; c)interzicerea participării la lucrările Camerei și ale comisiilor.”*

Curtea reține și faptul că independența parlamentarului și posibilitățile sale de acțiune în exercitarea mandatului nu-l exonerează de răspunderea disciplinară. Viața parlamentară este guvernată de principii și reguli de conduită, pe care legiuitorul le-a inserat în Capitolul III al Legii nr.96/2006. Astfel, articolul 9, modificat prin această lege, consacră „*principiul interesului național*”, articolul 10 se referă la „*principiul legalității și al bunei - credințe*”, stabilind că „*(1) Deputații și senatorii, în calitatea lor de reprezentanți aleși ai poporului român, își îndeplinesc îndatoririle și își exercită drepturile în conformitate cu Constituția, legile țării și regulamentele Camerei Deputaților și Senatului, pe toată durata mandatului pe care îl dețin. (2) Deputaților și senatorilor le este interzis să își asume față de persoanele fizice sau juridice obligații financiare ori de alt tip, menite să influențeze exercitarea mandatului cu bună-credință, potrivit propriei conștiințe*”, iar art.11 și at.12 reglementează „*principiul transparenței*” și al „*fidelității*”.

De aceea este necesar ca abaterile disciplinare săvârșite de deputați sau de senatori, cât și sancțiunile disciplinare aplicabile care, împreună, alcătuiesc „**regimul disciplinei parlamentare**”, să fie reglementate prin lege, iar regulile de procedură în aceste cazuri să fie prevăzute în Regulamentele celor două Camere. Formele de răspundere disciplinară stabilite pentru deputați sau senatori sunt specifice statutului acestora și trebuie adaptate acestui statut, astfel încât să nu împiedice exercitarea mandatului încredințat de alegători. În reglementarea acestor norme trebuie stabilite în mod clar inclusiv consecințele situațiilor în care deputații sau senatorii continuă săvârșirea faptei ce constituie abatere disciplinară, sau repetă această faptă.

2. Criticile art.IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor

Autorii sesizării susțin că dispozițiile legale criticate apar ca o depășire a cererii de reexaminare a Președintelui României și, de asemenea, ca o nerespectare a deciziei Curții Constituționale, datorită faptului că introducerea lor „nu a avut drept scop realizarea vreunei corelări tehnico-legislative”.

Curtea constată că art.IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor nu face decât să stabilească abrogarea, la data intrării în vigoare a legii, a oricărei dispoziții contrare. De principiu, abrogarea are importante funcții, și anume de a înlătura textele de conflict între actul nou și vechea reglementare, eventualele paralelisme legislative, discrepanțele și necorelările, astfel încât introducerea unui text abrogator în cuprinsul unei legi nu poate fi apreciată ca fiind contrară scopului corelării tehnico-legislative. Astfel fiind, nu se poate admite, ca motiv de neconstituționalitate, critica potrivit căreia art.IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor ar constitui o nerespectare a deciziei Curții Constituționale prin care s-a statuat în sensul asigurării unei corelări a dispozițiilor actului normativ supus controlului de constituționalitate.

Este adevărat însă că textul de lege criticat determină doar indirect dispozițiile normative abrogate, prin sintagma "*orice dispoziție contrară*", lăsând la latitudinea destinatarilor legii și a organelor chemate să aplice legea identificarea acestor dispoziții. Aceste aspecte însă, care privesc interpretarea și aplicarea legii în cazuri concrete, excedează în acest cadru controlului de constituționalitate.

Cu privire la formula utilizată de legiuitor, Curtea reține însă că, într-o bună tehnică legislativă, abrogarea expresă directă este preferabilă celei exprese indirecte, întrucât realizează o delimitare clară între normele juridice care sunt în vigoare și cele care sunt abrogate, prevenindu-se orice neclaritate sau confuzie. De aceea este recomandabilă folosirea de către legiuitor a modalității abrogării exprese directe.

Cu majoritate de voturi în ceea ce privește pct.1,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite în parte obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 51 de deputați aparținând Grupului Parlamentar al Partidului Democrat Liberal și constată că dispozițiile art.I pct.14 [referitoare la introducerea art.19¹ alin.0)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale, în raport de criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate formulată de aceiași autori cu privire la dispozițiile art.IV din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și primului-ministru și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 3 aprilie 2013 și la aceasta au participat: Augustin Zegrean, președinte, Aspazia Cojocaru, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Mircea Ștefan Minea, Ion Predescu, Puskas Valentin Zoltan, Tudorel Toader, judecători.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,
Augustin Zegrean**

PRIM MAGISTRAT – ASISTENT,

Marieta Safta